

Arrest

nr. 96 385 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 25 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn, afkomstig uit de Al-Jamiawijk (Bagdad, Centraal Irak). U verklaart dat uw vader een aannemer is en dat u samen met andere arbeiders bij hem in dienst was. Uw vader zou in februari 2011 grote opdrachten

hebben gekregen van de Iraakse Koerd A.(...) A.(...), die de opdrachten op zijn manier kreeg van de overheid. A.(...) A.(...) zou de uitbetaling aan uw vader steeds hebben uitgesteld waardoor uw vader zes maanden lang alle kosten met zijn eigen rekening betaalde. Op de 10de of de 15de dag van de ramadan zou u met enkele vrienden naar Al-Mansour zijn gegaan. U verklaart dat u werd tegengehouden aan een checkpoint omdat u luide muziek afspeelde in uw wagen en omdat u uw lichten niet had aangedaan. Zij zouden u en uw vrienden enkele dagen hebben opgesloten in een kamer in de checkpoint zelf. Toen u begin september 2011 met uw vader naar A.(...) A.(...) ging om het geld waar jullie recht op hadden op te eisen, zou u zijn uitgevloegen tegen A.(...) A.(...) en zou u een glas naar hem hebben gegooid. U verklaart dat uw vader kwaad werd op u en dat hij de kamer verliet. A.(...) A.(...) zou u bedreigd hebben door te zeggen dat hij u zou vermoorden. U verklaart dat u nadien enkele telefoontjes ontving van arbeiders die naar hun geld vroegen en dat u ook van één van de partners van A.(...) A.(...) te horen had gekregen dat A.(...) A.(...) heel boos was op u en dat u moest oppassen. Op aandringen van uw ouders besloot u uiteindelijk het land te verlaten. Nadat u eerst een week bij uw tante hebt verbleven in de Al-Jamiawijk, hebt u Irak uiteindelijk op 14 oktober 2011 verlaten. U stelt met de wagen op een legale manier naar Turkije te zijn gereisd om vanaf Turkije uw reis op een illegale manier met een vrachtwagen verder te zetten tot in België waar u op 24 oktober 2011 aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 22 mei 2011, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 5 juli 2011, de kopie van uw voedselrantsoenkaart, uitgereikt op 14 februari 2010 en de kopie van uw woonstbewijs, uitgereikt op 30 januari 2011.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u om welke reden dan ook vervolgd zou worden in uw land van herkomst. Hoewel u verklaart te vrezen dat Ahmed Azad u iets aan zou doen in geval van terugkeer, dient hier gewezen te worden op het feit dat uw vader inmiddels terug gestart is met het uitwerken van zijn eigen kleine projecten (gehoorverslag CGVS, p. 11, 25-26) en dat nergens uit uw verklaringen is gebleken dat hij nog problemen zou hebben gehad. Het lijkt er bovendien op dat uw vader met de verkeerde persoon handelsrelaties had aangeknoopt. Het feit dat uw vader in de 6 maanden dat hij samenwerkte met A.(...) A.(...) geen enkele vergoeding heeft gekregen voor het verzette werk (gehoorverslag CGVS, p. 23), wekt de indruk dat A.(...) A.(...) u en uw vader bedrogen heeft en van jullie geprofiteerd heeft. Hoe vervelend dit grootschalig financieel verlies ook moge zijn voor u en uw vader, en voor uw relatie met uw vader, toch dient hier opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u in geval van terugkeer opnieuw problemen zou krijgen met A.(...) A.(...). Uw vader heeft de zaak intussen immers ook naast zich neergelegd, hoe vervelend de situatie ook moge zijn. Indien ook u de draad terug oppakt en uw werk verderzet zonder A.(...) A.(...), lijkt het er niet op dat u nog problemen zou hebben. Het feit dat A.(...) A.(...) uw vader zou hebben laten weten dat u mocht langskomen bij hem om uw geld te komen ophalen, zou volgens u ook louter cynisch bedoeld zijn (gehoorverslag CGVS, p. 29). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat u problemen zou hebben met hem in geval van terugkeer naar Irak. Het komt er bijgevolg op neer dat uw vader de foute keuze heeft gemaakt toen hij A.(...) A.(...) als handelspartner koos. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u het risico loopt op vervolging in uw land van herkomst.

Daarnaast dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen die uw vrees voor vervolging verder ondermijnen. Hiermee wordt er bedoeld dat het merkwaardig is dat u op verzoek van A.(...) A.(...) een paspoort aanvraag in dezelfde periode als uw nationaliteitsbewijs (juli 2011), omdat er misschien een project zou komen in Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Wanneer u gevraagd wordt of u ook ooit een visum hebt gehad, verklaart u aanvankelijk dat uw visum twee dagen voor uw vertrek in orde was en dat u het had aangevraagd na het begin van uw problemen met A.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 19). Even later verklaart u dan weer dat u uw visum hebt aangevraagd op 14 of 15 juli 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 19), en dit terwijl u op 14 oktober 2011 Irak verliet. U verklaart plots dat u het visum aanvraag omwille van uw werk, omdat A.(...) A.(...) had gevraagd om naar Turkije te gaan om er materiaal op te halen (gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaart ineens dat u tijdens de ramadan naar Turkije zou moeten gaan, maar dat het vertrek iedere dag werd uitgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt wanneer A.(...) A.(...) had gezegd dat u naar Turkije mocht gaan voor het werk, antwoordt u dat hij dat niet gezegd heeft. 'Het kan misschien deze maand zijn of de volgende. Het kan plotseling gebeuren' (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is dan ook eigenaardig dat u zelf een visum (dat 3 maanden geldig is) zou aanvragen en er bovendien zelf 200\$ voor zou betalen als er nog geen enkele zekerheid bestaat over een vertrek naar Turkije in werkverband (gehoorverslag CGVS, p. 20). Vervolgens verklaart u dat u uw visum aanvraag in

augustus na de ramadan of voor de ramadan, ergens in die periode. U verklaart dat u nog geen intentie had om het land te verlaten toen u het visum aanvraagde, maar dat u nieuwsgierig was naar een land en omdat u een idee wilde krijgen over het nieuwe project (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het feit dat uw verklaringen betreffende uw visum steeds wijzigen, zorgt ervoor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen met A.(...) A.(...) en uw onverwachte vertrek uit Irak (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Wat betreft uw arrestatie door het leger, dient er opgemerkt te worden dat u en uw vrienden werden opgepakt naar aanleiding van een overtreding die jullie begingen. U verklaart zelf dat je bij een checkpoint je vier richtingaanwijzers moet aanzetten en traag moet rijden. Aangezien u deze instructies negeerde, is het niet vreemd dat u werd verzocht om rechtsomkeer te maken. Het feit dat deze militairen u en uw vrienden daar enkele dagen hebben opgesloten wijst echter niet op persoonlijke vervolging. Ook al zouden zij u en uw vrienden op dat moment vernederd hebben en de spot met jullie hebben gedreven, toch lijkt het er niet op dat deze situatie zich zou herhalen (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). U werd immers zonder meer vrijgelaten na enkele dagen. Het is verder merkwaardig dat u in eerste instantie verklaart dat u achteraf gehoord had dat deze actie bewust werd gepland door A.(...) A.(...) om u te waarschuwen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarna verklaart u dan weer dat u niet wist waarom u werd opgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 13) om even later te verklaren dat u opgesloten zat omwille van de luide muziek en omdat u de lichten niet had aangedaan en op die manier geen respect toonde voor de Ramadan (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Aan dergelijke verklaringen kan echter geen enkel geloof worden gehecht, gezien het feit u later verklaart dat de problemen zijn ontstaan toen u met uw vader naar A.(...) A.(...) ging begin september 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 23). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat A.(...) A.(...) voor dit moment al problemen zou hebben veroorzaakt.

Verder is het eigenaardig dat u tijdens uw gehoor op het CGVS een filmpje laat zien op uw gsm waarop de smokkelaar te zien is toen jullie in Turkije aan het rijden waren (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Aangezien u eerder in uw gehoor verklaarde dat uw gsm-toestel en uw paspoort werden afgenomen door de smokkelaar in Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 17), is het eigenaardig dat u nu plots over een filmpje zou beschikken dat u tijdens uw reis maakte. Uiteindelijk verklaart u dat u van de smokkelaar uw geheugenkaart gewoon mocht behouden, maar dat u wel uw gsm-toestel moest afgeven (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is echter ongeloofwaardig dat een smokkelaar zou toestaan dat u hem filmt en dat hij u bovendien de geheugenkaart waarop dit 'bewijsmateriaal' staat toestaat bij te houden. Het is immers niet realistisch dat een smokkelaar dergelijke risico's zou nemen.

Tot slot kan er worden geconcludeerd dat u geen overtuigende elementen hebt aangebracht waaruit blijkt dat u het risico loopt vervolgd te worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Uw vader is immers terug aan het werk met zijn eigen projecten. Ook al heeft hij last met zijn arbeiders die niet gedisciplineerd genoeg zijn (gehoorverslag CGVS, p. 26), toch zijn er geen aanwijzingen dat hij momenteel problemen heeft. Hoewel u aan het begin van uw gehoor verklaarde dat de wagen van uw vader vernield werd en dat hij ruzie had gehad met de aannemer (A.(...) A.(...)) (gehoorverslag CGVS, p. 5), vermeldt u later niets meer over deze gebeurtenis. Uit uw verklaringen is dan ook geenszins gebleken dat uw vader nog problemen zou ondervinden. Aangezien uw vader zijn werk probleemloos heeft kunnen hervatten, lijkt het er niet op dat u wel problemen zou hebben in geval van terugkeer naar Irak.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011

stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker past de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat uit zijn verklaringen niet zou blijken dat hij een risico op persoonlijke vervolging loopt. Hierbij wijst verzoeker erop dat hij de "puntjes op de i" wou zetten omdat zijn vader al maanden niet meer werd uitbetaald door A. A., dat er met zijn vader niet kon worden gesold en dat ze recht hadden op hun geld. Bij de confrontatie met A. A., zo stelt verzoeker, heeft hij naar hem een glas gegooid en hem vernederd voor al zijn gasten. Omdat A. A. hiermee niet kon lachen, heeft hij verzoeker meermaals met de dood bedreigd. Verzoeker wijst erop dat A. A. een machtig man is met vele connecties en politieke steun vanwege de Iraakse overheid. Verzoeker wijst op passages uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat A. A. bij de overheid vanalles kon regelen. Het is volgens verzoeker duidelijk dat hij omwille van de connecties van A. A. niet op de bescherming van de Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen en dat zijn ouders geen andere keuze hadden dan hem naar het buitenland te sturen. Aangezien verzoeker enig kind was

en zijn vader al zijn geld had verloren, was deze beslissing zeer moeilijk, zo vervolgt verzoeker, waarbij hij wederom verwijst naar enkele passages uit het gehoorverslag.

Met betrekking tot het visum geeft verzoeker toe dat zijn verklaringen niet altijd eenduidig waren en dat de fouten te wijten zijn aan het feit dat hij dingen niet goed in de tijd kan situeren. Verzoeker wijst er in dit verband ook op dat de stressfactor tijdens het gehoor niet mag vergeten worden omdat de asielzoekers hun verhoor zo goed mogelijk willen doen waardoor deze gehoren veel stress met zich meebrengen en het niet onlogisch is dat er af en toe een fout in de verklaringen sluipt. Verzoeker kondigt aan dat hij alles zal doen om een kopie van zijn reispaspoort met visum te verkrijgen zodat dit aan de Raad kan worden overgemaakt waarbij hij herhaalt dat hij zijn visum op aanraden van A. A. had aangevraagd en dit met het oog op een 'deal' in Turkije. Volgens verzoeker bleef A. A. hem steeds aan het lijntje houden en moest hij wachten op verdere instructies, waarbij hij verwijst naar een passage uit het gehoorverslag waarin hij weergeeft dat A. A. geen duidelijke datum opgaf voor het vertrek naar Turkije. Verzoeker stipt tenslotte aan dat zijn reispaspoort uiteindelijk werd uitgereikt in juli 2011 en dat hij daarna zijn visum heeft aangevraagd.

Met betrekking tot zijn arrestatie door het leger wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat deze arrestatie het gevolg was van een overtreding die verzoeker had begaan. Verzoeker wijst erop dat het feit dat hij zijn vier richtingaanwijzers niet had aangezet en er in de auto luide muziek speelde de officiële reden was waarom hij werd opgepakt, maar dat de andere reden opnieuw te maken heeft met A. A. Volgens verzoeker wilde A. A. verzoeker opnieuw waarschuwen en duidelijk maken dat hij moest oppassen. Verzoeker verwijst hierbij naar een zinnetje uit het gehoorverslag waarbij hij aangaf dat de muziek eigenlijk niets te maken had met het incident en dat er iets anders achterzat.

Aangaande het filmpje op zijn GSM dat verzoeker zou hebben opgenomen en waarop de smokkelaar te zien zou zijn toen zij in Turkije aan het rijden waren, volhardt hij in zijn verklaringen en stelt hij dat hij het filmpje heeft gemaakt om zichzelf te beschermen, waarbij hij verwijst naar zijn verklaring tijdens het gehoor dat hij het filmpje had gemaakt voor het geval hij zou worden opgepakt en dat het voor de smokkelaar ok was. Verzoeker geeft aan dat hij zijn GSM moest afgeven, maar zijn geheugenkaart mocht bijhouden, hetgeen volgens hem niet onlogisch is omdat de smokkelaar oproepen naar verzoeker wou verhinderen om te vermijden dat hij gelokaliseerd zou kunnen worden, hetgeen verzoeker ook tijdens het gehoor heeft verklaard. Verzoeker vult dit aan door te beweren dat hij aan de smokkelaar had gevraagd of hij de foto's van zijn familie mocht bijhouden, waarmee de smokkelaar zich volgens verzoeker akkoord verklaarde.

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak en rechtsleer waarin wordt gesteld dat een asielzoeker die zelf niet politiek actief is, toch kan worden erkend wanneer hij aantoonbaar is geïnspireerd is of wanneer hij het voorwerp is van vervolging omwille van het behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Tevens stipt verzoeker aan dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging dient te worden aanzien. Verzoeker wijst erop dat hij met de dood werd bedreigd door de zakenpartner van zijn vader, waarbij hij duidelijk wou maken dat zij recht hadden op de achterstallige betalingen hetgeen hem niet in dank werd afgenomen.

Ook met betrekking tot het aspect van de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, haalt verzoeker rechtsleer aan waarna hij stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten in Irak niet eens in staat zijn zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker brengt in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en stelt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en het feit dat hij afkomstig is uit Bagdad (Centraal-Irak). Tegen de argumenten van de verwerende partij dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het gewone leven van burgers beperkt, brengt verzoeker op grond van de gegevens uit het administratief dossier in dat er nog steeds een significant aantal burgerslachtoffers is, met name rond de 4000 en dat er in de maanden juni, juli en augustus 2012 in Bagdad een golf van zware aanslagen plaatsvond, waarbij telkens burgerslachtoffers vielen. Verder wijst verzoeker op een reeks persberichten van Het Nieuwsblad en De Standaard, die hij ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waaruit volgens hem de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad en in Irak blijkt. Volgens verzoeker is het overigens niet correct dat er thans geen voortdurende gevechten zijn, aangezien de situatie in Bagdad wel degelijk kan worden omschreven als een van gevechten die met een heel regelmatige frequentie voorkomen zodat ze voortdurend zijn. Volgens verzoeker blijft de strijd tussen de rebellenbeweging en de Iraakse overheid aanhouden en worden bij een dergelijke strijd inderdaad risicogroepen geïsoleerd, maar vallen er wel duizenden burgerslachtoffers. Verder verwijst verzoeker naar een recent objectief rapport van UNHCR van mei 2012 waarin de aanslagen in Bagdad worden

besproken. Verzoeker vraagt zich vervolgens af hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken van een hoog risico voor de burgers. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar een internetartikel van Radio Free Europe, is het aantal burgerslachtoffers in de loop van het jaar 2011 gestegen. In de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt gesteld dat de cijfers van IBC (Iraq Body Count) een vertekend beeld geven omdat politieagenten als burgerslachtoffers worden meegerekend. Verzoeker beweert dat er meer burgerdoden gevallen waren, zelfs wanneer de politieagenten niet zouden worden meegeteld en hij verwijst hierbij naar een e-mail van de oprichter van IBC, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tevens merkt verzoeker op dat de verwerende partij aangeeft dat de situatie stagneert, terwijl er niet langer subsidiaire bescherming wordt gegeven, terwijl het risico bij terugkeer van Iraakezen even groot is als vorig jaar. Volgens verzoeker is de situatie echter nog onstabiel geworden waardoor het verschil in behandeling van de Iraakse asielzoekers het gelijkheidsbeginsel schendt. De plotse ommekeer van het beleid van de verwerende partij leidt volgens verzoeker tot willekeur aangezien personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen omdat er geen termijn is opgelegd waarbinnen een dossier behandeld moet worden. In dit opzicht, zo verheldert verzoeker, kan een asielzoeker geluk hebben dat zijn dossier snel werd behandeld en hij eind 2011 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg, terwijl iemand die pas in 2012 werd opgeroepen, een pechvogel is. Verzoeker stelt dat hij ongelijk werd behandeld ten aanzien van zijn landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd. Verzoeker stelt dat dit blijkt geeft van willekeur. De verwijzing naar het asielbeleid van andere Europese landen inzake de subsidiaire bescherming aan personen die afkomstig zijn uit Bagdad (Centraal-Irak) slaat, zo beweert verzoeker, nergens op omdat het beleid van een ander land in dit vraagstuk niet aan de orde is. Hierbij verwijst verzoeker naar de omzetting van artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, waarbij hij de voorbereidende werken bij de invoering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet citeert, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waarbij hij stelt dat er afstand werd gedaan van de individualisering en deze specificiteit van de Belgische wetgeving niet uit het oog mag worden verloren bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker internetartikels toe van Het Nieuwsblad en De Standaard over de aanslagen in Irak van juni tot augustus 2012, de UNHCR-guidelines over Irak van 31 mei 2012, een internetartikel van Radio Free Europe van januari 2012, een e-mail van de mede-oprichter van Iraq Body Count van 25 januari 2012, en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet.

2.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat uit de verklaringen van verzoeker niet is gebleken dat hij wordt vervolgd in zijn land van herkomst. De commissaris-generaal wijst hierbij op de verklaringen van verzoeker dat zijn vader ondertussen opnieuw gestart is met zijn werkzaamheden en uit niets gebleken is dat hij sindsdien nog problemen had. Ondanks de vervelende financiële gevolgen van de handelsrelaties die zijn vader met A. A. had aangeknoopt, zo meent de commissaris-generaal, wijst niets erop dat verzoeker actueel nog problemen zou kennen bij een terugkeer naar Irak. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker die zijn verklaringen ondermijnen. Zo acht de commissaris-generaal het merkwaardig dat verzoeker verklaarde dat hij op vraag van A. A. een paspoort aanvraag met het oog op een project in Turkije, terwijl uit zijn verklaringen bleek dat er geen enkele zekerheid bestond over een vertrek naar Turkije in werkverband en dat de verklaringen van verzoeker over het moment waarop hij een visum verkreeg uiteenlopen. Naar aanleiding van zijn arrestatie door het leger tijdens de Ramadan (augustus 2011) merkt de commissaris-generaal op dat deze blijkens de verklaringen van verzoeker het gevolg is van het negeren van de instructies bij een checkpoint, waardoor dit niet wijst op persoonlijke vervolging. De commissaris-generaal merkt weliswaar op dat verzoeker deze actie aan een interventie van A. A. tracht toe te schrijven, maar zijn verklaringen zijn op dit punt ongeloofwaardig vermits hij stelde dat de problemen met A. A. begonnen zijn toen hij deze laatste begin september 2011 met zijn vader bezocht. Met betrekking op het filmpje op zijn GSM waarop de smokkelaar in Turkije te zien is, merkt de commissaris-generaal op dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker, die initieel verklaarde dat zijn GSM-toestel en zijn paspoort werden afgenomen, toch zijn geheugenkaart mocht bewaren, aangezien het weinig realistisch is dat een smokkelaar dergelijke risico's zou nemen. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de vader van verzoeker actueel nog problemen kent in Irak, waardoor het ook niet aannemelijk is dat verzoeker in geval van terugkeer wel problemen zou kennen. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het licht

van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. Waar verzoeker beweert dat hij wel degelijk een persoonlijk risico op vervolging loopt, waarbij verwijst naar de bedreigingen vanwege A. A. en diens connecties met de Iraakse overheid, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat zijn vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat er na het gesprek met A. A. in september 2011 niets meer is gebeurd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 17 juli 2012, p. 27) en dat hij via zijn moeder vernomen heeft dat zijn vader opnieuw met andere, kleinere projecten bezig was waarbij de arbeiders soms een gebrek aan discipline vertonen (Ibid., p. 25; 26). Uit niets blijkt echter dat A. A. zijn macht of zijn eventuele connecties, die verzoeker meent te kunnen afleiden uit het feit dat hij paspoorten kon regelen voor de arbeiders, ooit tegen verzoeker of diens vader zou hebben gebruikt. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij of zijn vader op heden nog steeds iets te vrezen zouden hebben van deze ex-zakenpartner, kan hij hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade puren. Het betoog van verzoeker over het feit dat hij niet op de bescherming van de Iraakse overheid zou kunnen rekenen, is dan ook niet relevant. In het kader van de devolutive werking van het beroep schuift de Raad het gebrek aan actueel karakter van de door verzoeker aangevoerde vrees naar voor als determinerend motief van de bestreden beslissing.

2.5. De stress tijdens het gehoor die verzoeker aanvoert ter rechtvaardiging van zijn verwarrende verklaringen over zijn paspoort en zijn visum, zijn niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Het argument dat de verzoeker zenuwachtig was toen hij werd verhoord doet immers geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien richt verzoeker zich met zijn kritiek tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing en scheidt hij ter zake geen duidelijkheid door de – nochtans aangekondigde – kopie van het reispaspoort en het visum aan de Raad voor te leggen.

2.6. De ongestaafde bewering van verzoeker dat A. A. een hand zou hebben gehad in zijn arrestatie door het leger, wordt ondermijnd door de vaststelling dat deze arrestatie blijkens zijn verklaringen plaatsvond op 10 of 15 augustus 2011 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 17 juli 2012, p. 11), terwijl de problemen met A. A. en het incident op diens bureau pas begin september 2011 worden gesitueerd (Ibid., p. 23). Het is bijgevolg volstrekt onaannemelijk dat A. A. zijn arrestatie zou hebben beïnvloed, te meer daar de reden voor deze arrestatie duidelijk te vinden is in het negeren van de richtlijnen bij het naderen van een checkpoint, zoals verzoeker trouwens ook zelf aangeeft (Ibid., 12-13)

2.7. De uitleg van verzoeker over de reden waarom hij van de mensensmokkelaar de geheugenkaart van zijn GSM wél zou mogen behouden, terwijl hij zijn toestel wel moest afgeven, raakt kant noch wal. Door het GSM-toestel van de gesmokkelde af te nemen wordt de kans dat de smokkelaar wordt gelokaliseerd door middel van oproepen op dat toestel namelijk eerder vergroot dan verkleind. Het feit dat de geheugenkaart foto's van zijn familie bevatte, kan niet verklaren waarom de smokkelaar het risico nam verzoeker, die beweert dat op het filmpje de smokkelaar te zien is, de geheugenkaart te laten bijhouden. Bovendien richt verzoeker zich met deze kritiek op een overtollig motief uit de bestreden beslissing, dat geenszins van doorslaggevend belang is om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming te weigeren.

2.8. Gelet op het feit dat de vrees van verzoeker voor de ex-zakenpartner van zijn vader niet langer actueel is, slaagt verzoeker er evenmin in aan te tonen dat de vervolging politiek van aard zou zijn of verband zou houden met zijn behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Voor zover verzoeker zich met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming zou baseren op dezelfde motieven die aan de basis liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat hij op grond van de problemen met A. A. niet aannemelijk kan maken dat hij actueel een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 15, sub c) uit de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze bepaling uit de richtlijn kan baseren. Verder tracht verzoeker aan de hand van een aantal persberichten de conclusies van de commissaris-generaal op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, tegen te spreken. De internetartikels uit Het Nieuwsblad en De Standaard (Verzoekschrift, bijlagen 3-9) bevestigen echter het gericht karakter van de aanslagen, die inderdaad tegen sjjiitische pelgrims, militairen en politiemensen gericht zouden zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kunnen deze gerichte incidenten, ondanks een stijging van het aantal burgerslachtoffers, niet als een situatie van willekeurig geweld worden aanzien. Geen enkele bepaling schrijft overigens een minimumdrempel voor van burgerslachtoffers om van willekeurig geweld te kunnen spreken. In die zin is de informatie uit het internetartikel van Radio Free Europe en de informatie uit de mail van de medeoprichter van IBC, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, weinig relevant. In de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde UNHCR Guidelines van mei 2012 wordt trouwens bevestigd dat leden van het ISF en de Sahwa, overheidsambtenaren, religieuze figuren, politici, en anderen hoofdzakelijk doelwit zijn van de aanslagen. De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen slechts een bijkomende opmerking is uit de bestreden beslissing. Ondanks de eventuele andere inhoud van de specifieke bepaling van artikel 48/4, §2, c) vormt de vaststelling dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen op die basis wel degelijk een indicatie voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Met de uittreksels uit internetartikelen toont verzoekster in elk geval niet aan dat er actueel in Irak wel degelijk sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de asielzoekers, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeksters laten uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zou zijn benadeeld doordat zijn dossier thans wordt behandeld, omdat steeds rekening wordt gehouden met de actuele stand van zaken in zijn land van herkomst.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN